

се противи на туй, като припомняше заповѣдитѣ на каймакамина и застрашаваше съ нѣкое по-големо вълнение.

— Въ черквата! . . въ черквата! . . кръщеше множеството.

То надви. Народътъ изпълни храма, двора и улицата; айде да хвърлишъ, нѣмаше гдѣ да падне.

Внесохъ умрѣлата въ черква, и огълото набързо се почна.

— Карайте бързо, говорѣше икономъ пошъ Макарий на свещеницитѣ, скоро! . . скоро! . .

Гърцитѣ узнали за туй и веднага извѣстили на каймакамина. Една тълпа отъ десетина забтиета и нѣколко души пиени гърци — повечето пришелци ханджии и механеджии — въоружени съ ками, пицоли и сапове на чело съ юзбашитѣ се отправя къмъ българската черква. Щомъ тя доближава до тамо, ето че изнасятъ и умрѣлата.

Носилото се спрѣ.

Прѣдвиждаше се нѣщо лошо да стане.

Юзбашиятъ доближи до икономъ пошъ Макария и ядосано му извика:

— Папазъ ефенди, защо не се съобразихте съ телеграмитѣ?

— Гръцки свещеникъ онѣ умрѣлата, отговори отецъ Макарий; гръцки богъ разбра, че жената на хаджи Ангелаки хаджи Власяковъ е умрѣла; сега българскитѣ свещеници ъкъ онѣхъ да разбере български богъ, че дъщерята на дѣда Вѣлка Генчовъ е умрѣла.

— Че двама ли сж вашитѣ богове? попита иронически турчинътъ.

— За сегашно врѣме сж двама! . .

Юзбашиятъ остана въ недоумѣние.

— Тия глури пакъ сж полудѣли, измърмори едно грапаво, кривогледо и дрипаво забтие — Али Пехливанъ — цвѣкнѣ съ уста на земята и изрѣче една страна псувия.

— Ами кой ли богъ ще ъкъ посрѣща? запита и чаушътъ.

— Тя да му мисли! отговори единъ станимжалкишки лангара оцетаръ, роднина на Ахилеса и Агамемнона — ако въ рай ъкъ пе щѣтъ, въ джендема пей даватъ за неѣ! . .

Избѣгна се кървавото сбивание.

Шествието се отправи къмъ гробищата.

Бѣше се вече стъмнило, кога набързо заровихъ умрѣлата булка. Добрѣ, че гробищата бѣхъ обни, и за българя, и за гърци, — иначе, тя щеше да бѣде подхвъргана на още нѣкои поругания, кръвъ щѣше да се пролѣе и не щѣше сама да се прѣдставя прѣдъ единъ отъ двамата християнски богове.